

HELLSING VS ALUCARD

//Naylee

4. harc - leszámolás

Nyomasztólag telepedett rá a mindent elnyelő sötétség. A nehéz sötétítők, melyek az ablakot takarták, a baldachinos ágy, melyben most összegörnyedve feküdt, megpróbálva elaludni, a sötét faragott bútorok, mind ezt a sötétséget árasztották, mely szinte már a lelkéig hatolt, ólom-súlyá nehezede.

Hirtelen mozdulattal állt fel, takaróját félrehajtv, gyors léptekkel közelítette meg az ablakot elfedő drapériákat, majd egy rántással szét-húzta azokat. A hold sápadt, kékes fénye beáradt a szobába, megtörve az eddig nyomasztó sötétség uralmát, ezüstfényben furdette a szobát.

Sonia két kezét az ablakkeretre rakta, fejét mélyen lehajtotta, és szabad utat engedett eddigi gondolatainak, abban reménykedve, hogy így majd álom jön a szemére.

- Olyan tiszttség szakadt a nyakamba, melyet épeszű ember nem cipelne, főleg nem úgy, ahogy én teszem - gondolta keserűen. Mindenki, akit eddig ismert, most már csak a múlté. Adam, akivel együtt játszott a kiscsiny színházban, aki egyetlen barátja volt, mióta kikerült az intézetből. Lehet, hogy többé nem látja. Ki válalná el ezt? Senki, akinek van egy kis sütnivalója vagy megfotolt ember. Igaz, soha nem tartotta magát értelmiséginek - vagy hogy is szokták magukat nevezni -, nem is volt soha megfotolt ember - persze, még csak az kellene,

hiszen híres volt önfejűségéről - de mindig bátor volt. Hajlamos volt elfogadni mások véleményét és megfogadni a tanácsait, persze, ha látta értelmüket. Egyetemi tanulmányait sem folytathatja - gondolta savanyúan - hiszen, nem tudna bejárni. Meg, milyen hasznát venné a színésznői képességek? Egyáltalán, mi

az, ami felkészíthetné az előtte álló akadályokra? - Kommandós kiképzés és két év Irakban lehet, hogy segítene valamit, vagy beható politikai ismeretek, de egyikkel sem rendelkezem - gúnyolta saját magát.

Dühösen markolta meg az ablakkeretet és fejét felkapva egyenesen a holdra nézett, mintha tőle várna esetleges segítséget.

Még most sem értette, miért vállalta el, hiszen minden érv ellene szólt. Aztán eszébe jutott Walter reménykedő arca, Victoria, ahogy már most némi tisztelet ébredt benne. - Számítanak rám, és a segítségemre lesznek.

- Meg az eddig szunyókáló vámpíromról sem kell elfelejkezni - hirtelen eszébe villant Alucard alakja. Nagyot dobbant a szíve, mire gyorsan rászorította a kezét, mintha csak attól félné, hogy valaki meghallja.

A hold jótékony fénye kiemelte törékeny alakját, szőke haja ezüstösen verte vissza sápadt fényét. Ruhája majdnem teljesen átlátszott, és így részben sejtetni engedte gazdája idomait.

Sonia hirtelen fordult meg, mire a szobában lévő tükörből eltűnt a kavargó vörös és fekete színű jelenés, melyben szempárok lesték minden mozdulatát, mióta kiszállt az ágyból. Sonia fázósan összefűzte maga előtt a kezeit, még egy utolsó pillantást vetett a holdra, és úgy vélte, mintha egy biztató pillantást küldene felé.

Visszabújt az ágyba, és kis idő múlva álomtalan álomba merült.

Késő délután, a nap épp lemenőben volt, narancssárgára festve az eget. A Helsing épületét mégis sötétség takarta. Az első emeleti irodában félhomály lakozik, az árnyékok uralják az egész szobát. Egyszer csak halk kopogás halatszott.

- Sonia kisasszony!
- Tessék!
Jonathan lépett be az ajtón, alázatosan meghajolt, majd az asztalhoz lépett és egy ezüst tálcát tartott Sonia elé.
- Kisasszony! Ez a levél most érkezett.
- Miféle levél? - kérdezte Sonia.
- Nem tudom, de expressz jött - válaszolt Jonathan.
- Köszönöm Jonathan, elmehet.

- Igenis, kisasszony, engedelmével. Jonathan meghajolt, majd távozott a szobából. Sonia határozott mozdulattal bontotta fel a levelet. Érdeklődve olvasta végig, majd az aláírás helyén egy pecséttel talált. A küldemény a Vatikánból jött.

- Nocsak! Mit látnak szemeim! - szólott egy mély hang.

- Alucard?
- Eleget teszel a kérésnek, gazdám?
- Ha már egyszer meghívtak.
- He-he-he! Ez jó móka lesz.

Folytatás a következő oldalon!

Két nappal később.

Jonathan és Walter óvásának ellenére Sonia elutazott a Vatikánba, Victoria és Alucard kíséretében. A hatalmas vaskapu teljesen kitérül, és a kocsi elegánsan gördül be a Szent-Péter Székesegyház elé, ahol már a Vatikáni Központi Hírszerzés két embere várta, akikhez Sonia hivatalos volt. Victoria a lesötétített kocsi maradt azzal a parancssal, hogy ha Sonia nem jön vissza 1 óra belül, akkor intézkedjen. Egy hosszú, vörös szőnyeggel leterített folyosón mentek végig, melynek falán festmények és reneszánsz stílusú lámpák kaptak helyet.

Közben sétáltak, amíg egy nagy kétszárnyú ajtó előtt álltak meg. Az egyik kísérő előre ment, kinyitotta az ajtót, majd mind beléptek rajta.

Eközben az épület másik felében valami furcsa dolog történt, az egyik terem közepén, egy nagy vörös pentagramm jelent meg. Az örök és az odasiető több egyházi személy sem értette a jelenség okát. Egyedül egyvalaki.

- Kedves tőled, hogy idejöttél meghalni, nekem legalább nem kell fáradnom – szólít egy magas, borostás férfi, hosszú kabátban és egy kereszt alakú medállal a nyakában.

- Anderson atya? – reagált az egyik ör.

- Lám, lám te még élsz? Isten kutyája! Szórakoztatóbb ez a kiruccanás, mint vártam – örvendezett Alucard.

Anderson előtette megszentelt pengéit, majd elindult a terem közepe felé. Hirtelen megjelent előtte Alucard.

- Fejezzük be, amit elkezdtünk, te vámpír fattyú!

- Gyere! – vigyorgott Alucard és előtette a fegyverét.

Amíg a két rivális farkasszemet nézett egymással, Sonia is a maga harcát vívta. Úgy tűnt, hogy minden simán megy, és épp a kijárat felé tartott, amikor észrevette, hogy az ajtót bezárták.

- Mit jelentsen ez? – csodálkozott Sonia.

- Sajnálom, de bizonyos magas rangú és közismert emberek nem engedhetik meg, hogy a Helsing újra megerősödjön, és ennek az a legjobb módja, ha már az éppen születő kigyó fejét levágjuk – fejtette ki bővebben aljas tervét Edvard Derrant.

Edvard Derrant a Vatikáni Központi Hírszerzés vezetője volt, karakteres, határozott ember, akinek ritkán szoktak nemet mondani. Modorával felküzdötte magát a legmagasabb rangú emberek közé. Szerencsére Sonia hallgatott az intő szóra, hogy legyen óvatos és a gallériája egy kicsi szerkezetet erősítették, ami ha működésbe lépett, csak vámpírok számára hallható alacsony frekvenciájú hangot sugárzott. Sonia gyorsan aktiválta a szerkezetet, Victoria, amint meghallotta, egyből fogta a fegyverét, és besietett az épületbe.

Alucard és Anderson jócskán átrendezték a helyiséget, ahol harcoltak, és ismét farkasszemet néztek egymással, amikor Alucard is meghallotta a vészívó jelet. Be kellett fejeznie a harcot, sokkal jobban tisztelte Sonia bátorságát, mint a saját szórakozását.

- Bocsáss meg szentfazék, de be kell fejeznünk a kis játszmánkat.

- Csak nem inadba szállt a bátorságod, te istentelen vérszívó?! – gúnyolódott Anderson.

Alucard elenegdete füle mellett az atya szavait, azon nyomban köddé vált és eltűnt.

- Fontosabb dolgom akadt, ami nem tűr halasztást, addig is küzdj, hogy méltó ellenfelem legyél. Hi-hi-hi. – A mondat befejeztével a pentagramm is eltűnt a szoba padlójáról.

Sonia dühös tekintettel nézett Edvardra, és várta az események fordulását. Hirtelen nagyon sötét lett, semmit nem lehetett látni, sem a szoba falait, sem a bútorokat, pedig hétára süttött a nap. Csak az emberek látták egymást. Edvard és az örök rémült arccal néztek körbe, míg Sonia mozdulatlanul állt, és mosolygott.

- No lám, kicsoda kis féreg. Hát sosem fogynak el ezek a szörnyek – halatszott Alucard hangja.

- Ki az? Ki van ott? – csodálkozva kérdezte Edvard, aki gyorsan Sonia mögé került, hogy pajzsnak használja, majd kivillantotta legnagyobb titkát: ő is vámpír.

- Mégis mit akar most csinálni, uram? – kérdezte Sonia.

- Ha nincs más választásom, akkor megölöm a Helsing a vezetőjét. Halod te gyáva, sötétben rejtező árny?

Ezzel egy időben megjelent előttük Alucard, előhúzta fegyverét, és Edvardra célzott.

- Ááá, csak nem az a vámpír, a XIII. szekció jelentéseiben sokat olvastam rólad.

- Nagyszerű, ezek szerint híres vagyok, ez megdöbbentő – viccelődött Alucard.

Néhány feszült másodperc után, Sonia gyomron vágta Edvardot, aki kénytelen volt elengedni őt, majd ugyanebben a pillanatban Alucard fegyvere is eldőrdült, a golyó úgy hasított a levegőben, hogy felporzolta azt. Edvard összeesett, teste porrá hullott. A szobába ismét besötétült a nap, Victoria betörte az ajtót, és megölte a két másik ört. Alucard ekkora már eltűnt.

Később a rendőrség egy névtelen bejelentést kapott, hogy korrupciós gyilkosság történt a Vatikánban. Egy teljes nyomozócsoport vonult ki a helyszínre, ahol megtalálták a bizonyítékokat, felfedték egy bűnbanda titkait, amelyet a fejesek pénzelték.

Az elkövetkező napokban rengeteg hírt lehetett hallani magas rangú hivatalnokok és politikusok letartóztatásáról és elítéléséről. A nyomozás ugyan nem derítette ki, hogy jutott a rendőrség tudomásra mindez, de az elítéltek és megbúvó bennfentesek tudták, hogy a Helsing újra erős és kész a harca. Most már rájuk vár a feladat, hogy a nemesek mocskát feltakarítsák, és fenntartsák a rendet.

VÉGE!

